

Gærs Overordnede! Det var jo netop de Overordnede selv, der vare Skyld i disse Ulemper. Det være langt fra mig at sige, at noget som helst af den Slags finder Sted her; men derfor mener jeg, at man dog ikke er affkaarren fra at tale alvorlige Ord i denne Henseende, naar det skeer med Besindighed, og naar man kun refererer sig til Fakta, som jeg egentlig ikke har hørt modsiget. Jeg taler ikke om Skibene i Flensborg Havn, som den høitærede Konseilspræsident forøvrigt ikke omtalte; lad deres Tab nu ogsaa ubelukkende bero paa Dummhed, men de andre Fakta, der ere anførte, ere ingenlunde modsigte, hverken af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) eller af den høitagtede Konseilspræsident. Det maa altsaa staae fast, at der virkelig har været megen Nød derovre, og det skal staae fast, at vi her ere berettigede til at tale derom; vi skulde hellere have ladet være at vedtage Adressen til Hæren, naar det var det sidste Ord, vi her havde at sige om dens Anliggender, uagtet Rigsraadet ikke er inde. Det er altsaa min Mening, at det er naturligt for Enhver, der har et danst Hjerte, at han beskæftiger sig med og taler om saadanne Sager, og at den offentlige Mening og Pressen ikke alene kunne gjøre stor Gavn ved at tale derom, men at Udtalelserne i saa Henseende endog til sine Tider have været aldeles nødvendige.

Tscherning: Jeg troer, at under alle saadanne Omstændigheder gjør man bedst i at beholde sit Hjerte og sin Følelse hjemme i sin Stue, blandt sin Familie, blandt sine Venner, og derimod her tage Fornuften faangen. Jeg idetmindste vil holde mig ganske simpelt til det, der her er Tankens Omraade. Den Sag, som her ligger for, bestaaer af tre forskjellige Dele. Den ene angaaer Omstet om at lære at kjende, hvad der virkelig har bevæget Overkommandoen til at forlade Dannevirkestillingen, og hvad dermed staaer i Forbindelse. Derom skal jeg ikke sige et Ord, men kun beklage dem, der endnu i dette Dieblis kunne være i Tvivl om Grunden og kunne lade være at føle Taknemmelighed for, hvad der er skeet. I saa Henseende vil jeg lade Tiden raade; jeg for

min Part er overbevist om, at der ikke har været Andet at gjøre. Jeg seer i denne vedholdende Bestræbelse for at ville bringe noget Andet ud deraf, end hvad der ligger naturligt for, Følgen af en Selvtilbedelse, idet man har ladet sig føre paa Billedspor og ikke tænkt nøie efter. Men dette Punkt skal jeg forlade. Det andet Punkt, som foreligger, ere Betragtningerne over, hvorvidt Forpleiningen har været, som den burde være, medens Tropperne stode i Dannevirkestillingen, og den Bebreidelse, som der i saa Henseende er kastet paa Intendanturen. Min Betragtning heraf er den, at jeg siger, denne Bebreidelse kan ikke falde paa Intendanturen, forbi denne ikke har Videre at gjøre, end at have Alt paa rede Haand i Magasinerne og sørge for, at disses Beliggenhed er Troppesafdelingerne bekendt. Forpleiningen af Tropper gaaer for sig paa følgende Maade: Fra ethvert Kompagni bliver der udtaget et vist Antal Mandskab, som bliver den Dags Forpleiningskommando, og det er denne, som i Dagens Løb, naar Tropperne ere til anden Tjeneste, skal under Bataillonsintendantens Tilsyn søge til Magasinerne, hente Provianten der og koge denne Proviant, forsaavidt der er Anledning dertil; men forsaavidt der ikke er Anledning dertil, skal hver Mand have sit Stykke Kød, som han skal bære med sig, og det er enhver Soldats Pligt, naar han gaaer fra sit Kvarter, at spise sig saa mæt, som han kan, og spænde Resten af sin Proviant i sin Tornhyster og sin Madpose, efter som Ingen har Brev paa, at han faaer Mere at spise i de første 24 Timer. Det er dette, der skal gøres; jeg har ogsaa seet Breve, hvori der er fortalt: Vi havde, da vi bleve kaldte til Tjeneste, for en Time siden givet vor Værtinde vor Proviant til at koge, men saa toge vi afsted, og saa var vor Mad sluppen fra os, thi vi kom ikke mere til det Kvarter. Men det var Soldatens Feil. Den Mad, som han ikke vidste, om han nogenlunde kunde faae i kogt Stand fra Værtinden, skulde han have taget halv raa med sig for den næste Dag at koge den, som han bedst kunde, og Brød skulde han ogsaa have sørget for at tage med sig, idetmindste til to Gange 24 Timer. En Soldat skal sove paa en vis bestemt Tid og ikke